

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **Š. B.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 12. 9. 2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 10. 2007, č. j. 16 Cad 299/2006 – 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 12. 9. 2006, č. X. Krajský soud při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Žalobce podal žádost o starobní důchod dne 26. 8. 2002 a požádal o jeho přiznání ode dne 4. 10. 2002. Na základě pověření ministra práce a sociálních věcí podle § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 rozhodla žalovaná dne 3. 4. 2006 o zvýšení procentní výměry starobního důchodu žalobce od 1. 1. 2006 na částku 9073 Kč měsíčně, takže spolu se základní výměrou ve výši 1400 Kč mu starobní důchod náležel ve výši 10473 Kč měsíčně. Napadeným rozhodnutím ze dne 12. 9. 2006, č. X, pak žalovaná zamítla žádost žalobce o úpravu starobního důchodu podle čl. LXVII bodu 1 zák. č. 264/2006 Sb. s odůvodněním, že žalobci již byla procentní výměra starobního důchodu navýšena na základě pověření ministra práce a sociálních věcí.

Krajský soud se s tímto posouzením žádosti žalobce ztotožnil. Vzhledem k tomu, že žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 4. 2006 upravila výši starobního důchodu žalobce na základě

pověření ministra práce a sociálních věcí, je tento osobou vyloučenou z působnosti čl. LXVII bodu 1 zák. č. 264/2006 Sb. Námitku žalobce, že žádost podal především z důvodu, aby mu byl přiznan doplatek procentní výměry starobního důchodu již od 4. 10. 2002, a nikoliv až od 1. 1. 2006, posoudil krajský soud jako nedůvodnou, neboť se netýkala předmětu přezkumu. Žalobce nijak nezpochybil, že výše jeho důchodu byla upravena zmíněným rozhodnutím žalované ze dne 3. 4. 2006. Krajský soud dodal, že podle uvedeného čl. LXVII lze požadovat zvýšení procentní výměry od splátky důchodu splatné po 30. 6. 2006. Na základě uvedeného krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Plzni z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel nic nenamítá proti samotnému zvýšení důchodu v měsíci dubnu 2006, má však za to, že důchod nebyl správně stanoven s ohledem na jeho postavení bývalého horníka uranových dolů. Tuto skutečnost přehlédla jak žalovaná, tak krajský soud. Stěžovatel pracoval 17 let jako horník v uranových dolech, v roce 1990 práci ukončil, neboť již nemohl být vystavován dalším dávkám radioaktivního záření. Poté vykonával svoji původní profesi zedníka, kterou se vyučil, od roku 1997 podnikal v témže oboru. Ze zdravotních důvodů měl různá omezení v práci a proto i nižší příjmy. Jeho výdělky se promítly též do procentní výměry starobního důchodu, která nedosahovala výše, v jaké by mu náležela jako horníkovi v aktivní činnosti. V červenci 2006 tedy požádal o odstranění tvrdosti zákona o důchodovém pojištění týkající se bývalých horníků. Z rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2006 zjistil, že mu byly zvýšeny procentní výměry za léta 2002 až 2006, avšak zvýšený důchod mu byl doplacen jen za rok 2006, resp. za leden až březen 2006, nikoli za dobu od 4. 10. 2002. Stěžovatel se domnívá, že v dubnu 2006 nemohl namítat nesprávnost rozhodnutí žalované, neboť bylo konečné. Využil však možnosti podat žádost o odstranění tvrdosti zákona týkající se hornických důchodů. Stěžovatel dále namítl, že napadené správní rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, jak žalovaná ke svému rozhodnutí dospěla. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Stěžovatel jako důvod své kasační stížnosti formálně označil ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z jeho argumentace však vyplývá, že rozsudek krajského soudu napadl rovněž z důvodu podle písmene d) tohoto ustanovení, tj. pro nepřezkoumatelnost a dále dle písmena a) tohoto ustanovení, tedy kvůli nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu z hlediska uplatněných stížných bodů, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Vzhledem k tomu, že skutkový základ rozsudku krajského soudu nebyl mezi účastníky sporný, a Nejvyšší správní soud jej považuje za dostatečně zjištěný, vycházel z něj sám i v řízení o kasační stížnosti.

Ve věci samé uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Čl. LXVII bodu 1 zákona č. 264/2006 Sb. upravuje zvýšení procentní výměry starobních důchodů přiznaných v období od 1. ledna 1996 do 30. června 2006 vymezeným skupinám osob. Starobní důchod se však nezvýší, pokud byl zvýšen podle § 76 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 188/2001 Sb., nebo podle čl. II zákona č. 188/2001 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, nebo pokud byl zvýšen na základě opatření přijatých ministrem práce a sociálních věcí podle § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, podle zásad obdobných úpravě obsažené v 76a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění čl. LXVI tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že bylo nepochybně zjištěno, že procentní výměra starobního důchodu stěžovatele již byla zvýšena rozhodnutím žalované ze dne 3. 4. 2006 na základě opatření ministra práce a sociálních věcí k odstranění tvrdosti zákona. Starobní důchod žalobce tak nelze zvýšit podle čl. LXVII bodu 1 zák. č. 264/2006 Sb., neboť žalobce spadá mezi osoby vyloučené z působnosti tohoto ustanovení. Žalovaná ve svém rozhodnutí tento důvod zamítnutí žádosti náležitě ozřejmila, její rozhodnutí proto nelze považovat za nepřezkoumatelné.

Pokud stěžovatel nesouhlasil se stanovením doplatku zvýšeného starobního důchodu v rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2006, měl možnost napadnout toto rozhodnutí žalobou u správního soudu. Podle § 106 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. je totiž ze soudního přezkumu vyloučeno pouze samotné rozhodnutí ministra o odstranění tvrdosti zákona. Rozhodnutí žalované, jímž po kladném vyřízení žádosti o odstranění tvrdosti upravila výši procentní výměry, však soudnímu přezkumu podléhá. V tomto směru bylo poučení žalované v uvedeném rozhodnutí nepřesné.

Jako obiter dictum pak Nejvyšší správní soud poznamenává, že se stěžovatel mylně domnívá, že mu měl být zvýšený starobní důchod doplacen zpětně od 4. 10. 2002. Ačkoli § 76a zákona č. 155/1995 Sb. stanoví, že se procentní výměra starobního důchodu zvyšuje ode dne jeho přiznání, vztahuje se toto ustanovení na úpravu starobních důchodů, které jsou přiznávány po 30. červnu 2006. Žalovaná tak sice rozhodnutím ze dne 3. 4. 2006 zvýšila starobní důchod žalobce podle pravidel obdobných těm, které byly později upřesněny v § 76a zákona č. 155/1995 Sb., datum vzniku nároku na zvýšený starobní důchod však stanovila s ohledem na podání žádosti stěžovatele. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že čl. LXVII bodu 1 zák. č. 264/2006 Sb., jehož aplikace se stěžovatel domáhal, a který upravuje zvýšení procentní výměry podle stejného principu jako § 76a zákona č. 155/1995 Sb., stanoví, že se starobní důchod zvýší od splátky důchodu splatné po 30. 6. 2006. Z uvedeného tedy vyplývá, že stěžovatel nemohl být zkrácen na svých právech, neboť podle rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2006 mu náleží zvýšený starobní důchod již od 1. 1. 2006.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek Krajského soudu v Plzni netrpí vadami podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) a d) s. ř. s., z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaná měla ve věci úspěch, nevznikly jí však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Soud jí proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu